

tatet blev da, at medens Stat og Kommune hidtil havde indbetalt et Beløb til Kasserne, der svarede til 83 pCt. af disses Indtægt gennem Medlemsbidrag, skulde Stat og Kommune fremtidig kun indbetale 65 pCt. af Medlemmernes Bidrag til Kasserne, idet Statsbidraget gik ned til 35 pCt. og Kommunernes til 30 pCt. af Medlemsbidraget i de vedkommende Kasser. Disse to Ting var saaledes nøje forbundet: Fastsættelsen af Statsbidraget til 35 pCt. og Kontrollkortenes Bortfald, saaledes som de var lovfæstet ved Loven af December 1921, og naar nu den højtærede Minister faar dette at vide — og det burde den højtærede Minister have haft at vide i Tide —, saa havde han nemlig undgaaet at fremsætte en Paastand som den, at han ved Lovforslaget overhovedet ikke rørte ved Problemet Kontrollkort — men naar den højtærede Minister altsaa faar dette at vide, og sent er dog bedre end aldrig, saa haaber jeg, han vil forstaa at han ved det Forslag, han her stiller om at hæve Statsbidraget fra 35 til 45 pCt. af Medlemsbidraget, styrter sig paa Hovedet ind i Striden om Kontrollen med Kasserne, den Strid, der blev bragt til Afslutning ved det Forlig, som sluttedes om Loven af 4. Marts 1924, og hvorved § 16 i denne Lov fik sin nuværende Form.

Ogsaa hvad angaar Reglerne for, at et Fag kan komme ind under den bestaaende Lovs § 3, Adgangen til at faa fortsat Hjælp, førtes der overordentlig lange og besværlige Forhandlinger igennem Vinteren 1923—24. Ærede Medlemmer vil erindre, at tidligere fastsattes i Henhold til Lov af 1921 Adgangen til at faa ekstraordinær Hjælp, altsaa fortsat Hjælp, efter et Skøn, som øvedes af Ministeren efter Forhandling med et dertil af Rigsdagen nedsat Udvalg. De Forhandlinger, som førtes med dette Udvalg gennem Aarene 1922 og 1923, var overordentlig vanskelige, og det var jo et særdeles ansvarfuldt og overordentlig ubehageligt Skøn, som Indenrigsministeren skulde afgive med Hensyn til at lukke ind og lukke ud fra Adgangen til at opnaa den fortsatte Hjælp, efter at Kassehjælpen var opbrugt, og da dette Spørgsmaal blev rejst her paa Rigsdagen i Forbindelse med Spørgsmaalet om en Revision af Loven, var jeg den Gang som Indenrigsminister overordentlig villig til at forhandle om denne Sag, netop i Erkendelse

af det værdifulde for Ministeren i at slippe fri for dette ubehagelige Skøn og de besværlige Forhandlinger, som var Resultatet af Affattelsen af Loven af 1921. Men man stødte paa overordentlig store Vanskeligheder, da man skulde have Reglerne udformet. Forhandlingerne herom strakte sig gennem et meget stort Antal Møder, og det Resultat, som blev nedlagt i Lovens § 28, Stykke 4 a, b og c, er saaledes Udtryk for en Resignation fra alle Sider, en Resignation, som i Virkeligheden gør det overordentlig betænkeligt nu at røre ved denne Sag. Jeg vil for mit Vedkommende og for det Partis Vedkommende, paa hvis Vegne jeg har den Ære at tale, sige, at vi erkender, at Systemet, saaledes som det nu er udformet i de tre Litra a, b og c, kan virke noget tungt, men jeg vil hævde, at hvis det virker for stærkt paa de meget talstærke Arbejdsløsheds-kasser, saaledes at et Krav, der stilles til dem for, at de kan faa Adgang til den fortsatte Hjælp, maa siges at være for stort og — det er muligt —, saa er det Krav, der stilles til de ganske smaa Kasser, efter min Mening alt for lille. Thi hvis en Kasse f. Eks. har 100 Medlemmer, vilde der jo, selv om man saa skal gaa op fra 7½ pCt. som Minimum af arbejdsledige til 10 pCt., og selv om dette Tal øges op til 15, ikke være Spor af Mening i, at disse 15 ledige Personer skal have Adgang til saadan ekstraordinær Hjælp, naar der dog endnu er 85 Personer i Arbejde. Det er der i Virkeligheden ikke nogen Mening i. Derfor kan jeg i og for sig vel forstaa, at man har dette Problem i Erindring, og at man, naar der er gaaet saa lang Tid, at man virkelig kan have Erfaringer med Hensyn til den Maade, hvorpaa de nugældende Bestemmelser virker, kunde ønske at tage dette Punkt op til Revision. Men en saadan Erfaring kan faktisk først vindes, naar vi er kommet gennem den Krise, som vi oplever i indeværende Vinter, thi, som den højtærede Minister meget rigtigt sagde i sin Fremsættelsestale, det er først nu, at Loven i den Form, den fik i 1924, skal prøves, idet jo Aarene 1924 og største Delen af 1925 paa ingen Maade kan siges at have været Krisear. Jeg tror derfor aldeles ikke, at dette Problem lader sig simplificere, saaledes som den højtærede Minister har gjort det i sit Forslag, saa at man betragter Tillæget af de